

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/238/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213216063
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1213216063.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej, v právnej veci žalobcu: E. M., F.M., M. M. N. X, Ž., R.: XX XXX XXX, zastúpený: JUDr. Rastislavom Vrancom, advokátom, so sídlom Mojmírova 13, 900 26 Slovenský Grob, proti žalovanej: L. K., I. XX.XX.XXXX, Z. R. X. M. O. M. XXA, B. O., XXX XX R., zastúpená: Advokátskou kanceláriou JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r.o., so sídlom Niťová 3, Bratislava, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 29. januára 2016 č.k. 16C 121/2013-189, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie určil voči žalobcovi neúčinnosť kúpnej zmluvy O.-XXXX/XX zo dňa 24.04.2013 uzavretej medzi dlžníkom ako povinným a žalovanou, ktorou dlžník ako povinný previedol vlastníctvo nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území O., T. Z. - W..Č.. O., T. Z. R., zapísané na Y. Č.. XXXX, B. L. „H., B..Č.. XXXX, zastavené plochy a nádvoria o výmere XXX W., B.. Č.. XXXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX W., B.. Č.. XXXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX W., M. M.. Č. XXXX na B.. XXXX, M.. Č.. XXXX na B..Č.. XXXX, M..Č.. XXXX, na B.. Č.. XXXX, Z. Č..XX na X.B. O. G. 8, podiel priestoru na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku XXXX/XXXXXX, spoluvlastnícky podiel 1/1 na žalovanú. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 947,99 eur.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 15.04.2013 žalovaná a jej nevlastný brat L. F. uzavreli Zmluvu o prevode vlastníctva k bytu. Predmetom prevodu bolo vlastnícke právo k bytu Č.. XX na X. B. O. Z. X. na G. U. Č.. X, M. Č. XXXX, spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu vo veľkosti XXXX/XXXXXX a spoluvlastnícky podiel na pozemkoch zastavaných bytovým domom vo veľkosti XXXX/XXXXXX B.. Č.. XXXX o výmere XXX W., B.. Č.. XXXX T. O. XXX W. F. B.. Č.. XXXX T. O. XXX W. (zastavané plochy a nádvoria) zapísané na Y. Č.. XXXX. Nehnuteľnosti boli evidované v katastri nehnuteľností na Y. Č.. XXXX O. T. Z. R., T. Z. - W. Č. O., katastrálne územie O.. Z článku VII bod 1,2 Zmluvy o prevode vlastníctva bytu vyplýva, že kúpna cena bytu bola 50.900,- € a kupujúci uhradil predávajúcemu kúpnu cenu pred podpisom zmluvy. V článku IX Zmluvy o prevode vlastníctva predávajúci (L. F.) prehlásil, že jeho právo nakladať s predmetnom prevodu nie je nijako obmedzené a na predmete prevodu neviaznu žiadne právne vady, záložné práva, dlhy, ťarchy alebo bremená ani žiadne právne obmedzenia, či iné právne povinnosti

alebo práva tretích osôb; okrem záložného práva v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov a že mu nie sú známe žiadne prekážky, ktoré by bránili riadnemu užívaniu predmetu prevodu. Dňa 29.11.2010 bol súdnemu exekútorovi W. L. O. doručený návrh oprávneného (žalobcu) na vykonanie exekúcie o zaplatenie 23.971,96 € proti povinnému L. F.. Z podaného návrhu vyplýva, že povinný L. F. bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 04.03.2009, sp. zn. 16C/276/2004 právoplatného dňa 18.08.2010 a rozsudku Krajského súdu Bratislava zo dňa 16.06.2010 sp. zn. 2Co/142/2009 zaviazaný na zaplatenie istiny 23.971,96 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne ako aj na náhradu trov konania. Dňa 08.04.2011 bolo súdnym exekútorom vydané Upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľností vo vlastníctve povinného L. F., konkrétne nehnuteľností zapísaných na Y. Č.. XXXX. Upovedomením o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva sp. zn. Ex 238/10-11, ktoré bolo vydané dňa 19.04.2011 bol povinný Roman Achberger upovedomený o zriadení exekučného záložného práva na nehnuteľnosť v jeho vlastníctve nachádzajúcu sa v katastrálnom území Vrakúňa zapísanú na Y. Č.. XXXX. Dňa 16.05.2011 bol vydaný Exekučný príkaz sp. zn. Ex 238/10-13 na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť vo vlastníctve povinného L. F. zapísanú na Y. Č.. XXXX. Dňa 17.06.2011 bola medzi súdnym exekútorom, oprávneným a povinným uzavretá Dohoda o postupnom splácaní vymáhanej pohľadávky v exekučnom konaní. Z článku III Dohody vyplýva, že súdny exekútor a povinný so súhlasom oprávneného sa dohodli na postupnom splácaní vymáhanej pohľadávky v exekučnom konaní vo výške 23.971,96 € s príslušenstvom, pričom si podrobne dohodli splátkový kalendár. V článku III bod 3.3 sa strany dohodli, že v prípade omeškania povinného so zaplatením čo i len časti ktorejkoľvek splátky, stáva sa splatný celý neuhradený zostatok pohľadávky pod sankciou straty výhody splátok pre povinného a splatným sa stáva pohľadávka a príslušenstvo v celom rozsahu. Z oznámenia o stave konania zo dňa 06.03.2012 súd prvej inštancie zistil, že povinný L. F. platí splátky po 300,- € mesačne. Ďalej je uvedené, že povinný nebol schopný získať finančné prostriedky na vyplatenie exekúcie v zmysle splátkového kalendára zo dňa 17.06.2011, čím zanikla jeho platnosť. Dňa 27.04.2012 bol vydaný Exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti sp. zn. S. XXX/XX-XX. Povinný L. F. bol dňa 14.05.2012 upovedomený o čase a mieste oceňovania nehnuteľnosti, ktoré sa malo uskutočniť dňa 21.06.2012 o 10:00 hod. za účelom vypracovania znaleckého posudku. Dňa 07.02.2013 bola uzavretá Dohoda o splácaní zvyšnej časti vymáhanej pohľadávky v exekučnom konaní (ďalej len Dohoda). Z článku I bod 4 vyplýva, že povinný k 03.07.2012 uhradil súdnemu exekútorovi časť pohľadávky vo výške 18.000,-€. V článku II bod 2 Dohody je uvedené, že na Y. Č..XXXX sú ku dňu uzatvorenia tejto dohody zapísané poznámky: upovedomenie o spôsobe predajom nehnuteľností, exekučný príkaz predajom nehnuteľností a exekučný príkaz zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť v prospech oprávneného z konania EX 238/10. V článku III bod 1 je uvedené, že povinný sa zaväzuje najneskôr do 5 dní od odblokovania nehnuteľností povinného požiadať banku o poskytnutie úveru vo výške 40.000,- € o čom predloží bezodkladne súdnemu exekútorovi potvrdenie. Z článku III bod 3 Dohody vyplýva, že ak do 30 dní alebo najneskôr v lehote podľa podmienok banky od odblokovania nehnuteľností povinného nebude povinnému poskytnutý úver alebo povinný nepreukáže súdnemu exekútorovi akýmkoľvek spôsobom poskytnutie úveru zo strany banky, stráca táto dohoda platnosť a účinnosť a súdny exekútor bude v exekúcii pokračovať predajom nehnuteľnosti, pokiaľ sa s oprávneným nedohodne na inom spôsobe výkonu exekúcie. V článku III bod 6 povinný vyhlásil, že predmetnú nehnuteľnosť neprevedie na tretiu osobu, nezaťaží ju a ani neznižuje jej hodnotu okrem zriadenia záložného práva v prospech banky, ako záložnému veriteľovi, ktorý povinnému ako dlžníkovi poskytne úver na vyplatenie vymáhanej pohľadávky s príslušenstvom v exekučnom konaní EX 238/10. V prípade, ak povinný prevedie alebo akokoľvek zaťaží predmetnú nehnuteľnosť okrem zriadenia záložného práva v prospech banky, ako záložnému veriteľovi, stráca táto dohoda platnosť a účinnosť a exekútor bude pokračovať v exekúcii spôsobmi na jej vykonanie v zmysle exekučného poriadku. Z Listu vlastníctva Č.. XXXX súd prvej inštancie zistil, že žalovaná je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, a to Z. Č.. XX na X B. na G. U. Č.. X O. Z. ako aj spoluvlastníčkou spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu vo veľkosti XXXX/XXXXXXX a spoluvlastníčkou pozemkov zastavaných bytových domom vo veľkosti XXXX/XXXXXXX B.. Č.. XXXX T. O. XXX W., B.. Č.. XXXX o výmere 191 m² a B.. Č.. XXXX T. O. XXX W. (zastavané plochy a nádvorcia) na základe Kúpnej zmluvy O.-XXXX/XX zo dňa 24.04.2013. Rozhodnutím Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu číslo vkladu: O.-XXXX/XX zo dňa 24.04.2013 bol povolený vklad vlastníckeho práva k vyššie špecifikovaným nehnuteľnostiam v prospech žalovanej. Z výsluchu žalovanej súd prvej inštancie zistil, že táto predala byt v Pezinku, ktorý zdedila po babke a peniaze chcela investovať. Preto hľadala byt. Mama jej povedala, že brat chce predáť byt a že by jej ho predal lacnejšie. Byt sa jej páčil, tak sa rozhodla ho kúpiť. So svojím nevlastným bratom sa vída asi dva krát do roka a ako rodiny sa nestretávajú už niekoľko rokov. Už 20 rokov žije v Taliansku a synov nevlastného brata nevidela asi 5 rokov. Celú kúpu bytu organizovala jej

mama, pričom ona prišla z Talianska domov na víkend, podpísala Zmluvu a hneď išla späť do Talianska. S nevlastným bratom sa ani nestretla. Mama jej iba povedala, že brat predáva byt preto, lebo chce do niečoho investovať. Vyplatenie kúpnej ceny prebehlo v hotovosti tak, že dala peniaze mame, ktorá ich mala odovzdať nevlastnému bratovi. Doklad o tom, že peniaze dala mame neexistuje. Žalovaná nemala vedomosť, že proti jej nevlastnému bratovi je vedené exekučné konanie a to, či je byt nejakým spôsobom zaťažený preverovala jej mama. Z výsluchu svedkyne W. M. (matky žalovanej a povinného) súd prvej inštancie zistil, že táto rovnako nemala vedomosť o tom, že na L. F. (povinného) je vedená nejaká exekúcia. Kúpnu zmluvu podpísala žalovaná a svedkyňa všetky doklady odniesla na kataster. Syn podpísal Kúpnu zmluvu skôr ako dcéra. Syn jej doniesol aj výpis z LV. Kúpnu cenu 50.900,- € vyplatila synovi v hotovosti. Z výsluchu svedka L. F. (povinného, dlžníka, nevlastného brata žalovanej) súd prvej inštancie zistil, že exekútorovi pravidelne posielal sumu 300,- €. Neskôr dal exekútorovi sumu 15.000,- €, pričom exekútor chcel ešte zvyšné peniaze. Preto požiadal mamu o pozemok v Y. zapísaný na Y. Č.. XXXX, nakoľko pozemok potreboval ako zálohu pre exekútora. Chcel si zobrať hypotéku, avšak v práci dostal výpoveď a tak hypotéka mu poskytnutá nebola. Bývalý kolega ho presvedčil, aby predal byt a začnú podnikat' s autami, byt predal a peniaze dal bývalému kolegovi K., ktorý zomrel. Mama mu spomínala, že nevlastná sestra hľadá nejaký byt tak jej ponúkol svoj. Zmluvu o prevode vlastníctva pripravovala nejaká pani na katastri on si pre ňu prišiel a následne ju podpísal. Návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností podávala jeho mama on jej iba odovzdal ním podpísanú Kúpnu zmluvu. So žalovanou sa vída veľmi málo, o svojich problémoch s ňou nehovorí pričom ona si nemala odkiaľ zistiť, že je voči nemu vedené exekučné konanie. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil, že žaloba je dôvodná.

3. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 42a ods. 1, ods. 4, §42b ods. 1, 2, 4 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že odporovacia žaloba ako nástroj k uspokojeniu veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky vo vykonávacom (exekučnom) konaní, umožňuje úspešnému veriteľovi uspokojiť svoju pohľadávku postihnutím vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovateľným právnym úkonom ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu. Právnym následkom v prípade vyslovenia odporovateľnosti právneho úkonu je jeho neúčinnosť, a to relatívna a nepriama, v dôsledku ktorej sa napadnutý právny úkon stáva len voči úspešnému navrhovateľovi právne neúčinným (ex tunc), a to v rozsahu, v akom bol ukrátený. Predpokladom úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu je splnenie nasledovných kumulatívne stanovených hmotnoprávných podmienok upravených v ustanovení § 42a O.z.: 1.) existencia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, 2.) právny úkon dlžníka ukracujúci uspokojenie tejto pohľadávky veriteľa, za predpokladu jeho platnosti, 3.) trojročná prekluzívna lehota, v ktorej došlo zo strany dlžníka k napádanému právnemu úkonu, 4.) úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a vedomosť druhej strany o tomto úmysle, ktoré sa v zmysle ustanovenia § 42a ods. 4 O.z. prezumujú; to však neplatí, ak druhá strana preukáže že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

V danej veci existencia vymáhateľnej pohľadávky žalobcu ako veriteľa voči dlžníkovi L. F., bola v konaní preukázaná právoplatnými a vykonateľnými rozsudkami Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 16C/276/2004 zo dňa 04.03.2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp.zn. 2Co/142/2009 zo dňa 16.06.2010. Z uvedených rozsudkov vyplýva, že žalobca mal v rozhodnom čase voči dlžníkovi L. F. splatnú pohľadávku v celkovej výške 23.971,96 € s príslušenstvom, ktorá bola priznaná rozsudkom Okresného súdu Bratislava V. vo vyššie uvedených konaniach. Dňa 15.04.2013 žalovaná ako kupujúca a dlžník žalobcu L. F. ako predávajúci platne uzatvorili Zmluvu o prevode vlastníctva bytu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k bytu Č.. XX, X. B. v obytnom dome na G. U..Č..X O. Z., ako aj v zmluve špecifikovaného spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu na tomto pozemku vo vlastníctve predávajúceho. Vklad vlastníckeho práva k prevádzaným nehnuteľnostiam bol povolený rozhodnutím Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu zo dňa 24.04.2013, pod č. V-8034/13.

4. Súd prvej inštancie poukázal na to, že o odporovateľný právny úkon pri splnení ďalších podmienok môže ísť vtedy, ak za prevedený majetok nebola dlžníkovi poskytnutá zodpovedajúca náhrada (protiplnenie) a teda v dôsledku neho by došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku dlžníka. Pokiaľ by za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty bola poskytnutá obvyklá cena, alebo inak poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada, nemôže dôjsť ku skráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky. Úlohou súdu prvej inštancie bolo okrem iného v konaní zistiť, či kúpna cena predmetnej

nehnutelnosti zodpovedala obvyklej cene nehnuteľností v mieste a v čase kedy došlo k prevodu nehnuteľnosti. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalobcu. Žalobca na preukázanie týchto skutočností predložil súdu stanovisko Národnej asociácie realitných kancelárií zo dňa 25.11.2015 z obsahu ktorého vyplynulo, že priemerná predajná trhovú cenu špecifikovanej nehnuteľnosti t.j. 2-izbového bytu v dotazovanej lokalite a v danom čase sa pohybovala približne vo výške 1361,- € za m². Z tohto dôkazu jednoznačne vyplýva, že nadobúdacia cena bytu v rozhodnom čase bola o 1/3 vyššia, ako bola cena, za ktorú ho nadobudla žalovaná. Žalovaná tak nadobudla byt za neekvivalentnú kúpnu cenu, ktorá by zodpovedala obvyklej cene nehnuteľnosti v mieste a čase, kedy došlo k jej prevodu, z čoho potom súd prvej inštancie vyvodil, že dlžník previedol na žalovanú nehnuteľnosť s úmyslom ukrátiť veriteľa, ktorým bol žalobca.

5. Úlohou žalovanej bolo v konaní preukázať úhradu kúpnej ceny za predmetnú nehnuteľnosť, pričom na preukázanie týchto tvrdení nepostačovali svedecké výpovede matky žalovanej ako aj dlžníka. Žalovaná v konaní nevedela preukázať úhradu kúpnej ceny iným dôkazom, ako boli predchádzajúce svedecké výpovede, čo na riadne preukázanie tvrdení, že kúpna cena naozaj zaplatená bola, nepostačovalo.

6. Zákom stanovená trojročná prekluzívna lehota (hmotnoprávna), v ktorej sa možno úspešne domáhať odporovateľnosti právneho úkonu, začína plynúť pri právach, ktoré vznikajú vkladom do katastra nehnuteľností, dňom nasledujúcim po dni, ku ktorému vznikli účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností. Nakoľko v danom prípade k povoleniu vkladu príslušnou správou katastra došlo ku dňu 24.04.2013, prekluzívna lehota na podanie odporovacej žaloby začala plynúť dňa 25.04.2013. Žalobca podal žalobu na súde dňa 24.05.2013, teda ešte pred uplynutím tejto prekluzívnej lehoty.

7. Vychádzajúc z dikcie ustanovenia § 42a ods. 4 O.z., o existencii úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa a vedomosti druhej strany o tomto úmysle, ktoré sú jednou z kumulatívnych podmienok odporovacej žaloby, platí domnienka, ktorá je vyvrátená preukázaním druhej strany, že ani pri vynaložení náležitej starostlivosti nemohla poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Žalobca v priebehu celého konania, aj po vykonanom dokazovaní, zotrval na tom, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala vynaloženie náležitej starostlivosti, v dôsledku ktorej by nemohla poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Pasívne legitimovaným v prípade odporovateľnosti je subjekt, ktorý mal z takéhoto právneho úkonu dlžníka prospech. V konaní bolo preukázané, že žalovaná je pasívne legitimovaná, nakoľko na základe Zmluvy o prevode vlastníctva bytu s dlžníkom sa stala vlastníčkou nehnuteľností, a teda došlo na jej strane k zväčšeniu majetku. V prípade žalovanej, nakoľko je nevlastnou sestrou dlžníka, ide navyše o osobu blízku dlžníkovi v zmysle § 116 OZ. V prípade, ak bol právny úkon urobený s osobou blízku, veriteľ dlžníka nemusí preukazovať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa sa v takomto prípade predpokladá a je na osobách dlžníkovi blízky, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli ani pri náležitej starostlivosti poznať. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá určitú aktivitu zo strany dlžníkovej blízkej osoby - žalovanej, ktorej zákon v § 42a OZ ukladá, aby sa v prípade takýchto právnych úkonov presvedčila, že právny úkon neukracuje veriteľa dlžníka a neprijímala týmito právnymi úkonmi plnenia na ujmu práv veriteľov dlžníka. V prípade, že sa tak nezachová, musí byť uzrozumená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky tiež z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka nadobudla.

8. Po vykonanom dokazovaní mal súd prvej inštancie za to, že žalovaná v konaní nepreukázala, že ani pri vyvinutí náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať, či predávajúci (jej nevlastný brat) - dlžník veriteľa nesledoval týmto právnym úkonom ukrátenie veriteľa. Podľa názoru súdu i napriek tomu, že v čase, kedy bola proti bratovi žalovanej vedená exekúcia, ale aj pred tým žalovaná nebola so svojím nevlastným bratom v kontakte, nebývala s ním v spoločnej domácnosti a stretávala sa s ním iba sporadicky, nepostačovalo na to, aby uniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení o tom, že nemala vedomosť o úmysle svojho brata ukrátiť žalobcu ako veriteľa. V konaní nebolo sporné, že všetky záležitosti ohľadom predaja bytu vybavovala matka žalovanej, s ktorou počas návštev trávila žalovaná väčšinu času. Ako žalovaná uviedla, keďže predala byt v Pezinku rozhodla sa investovať do kúpy bytu v Bratislave. Vzhľadom na to, že nevlastný brat jej ponúkol na predaj byt, ktorého bol vlastníkom rozhodla sa tento byt kúpiť. V čase keď uzatvárali Zmluvu o prevode vlastníctva bytu nebol byt žiadnym spôsobom zaťažený, takže nemala sa odkiaľ dozvedieť o exekučných konaniach vedených proti jej nevlastnému bratovi. V konaní však žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala svoje tvrdenia o tom, že ani pri vynaložení náležitej starostlivosti nemohla poznať úmysel dlžníka (jej nevlastného brata) ukrátiť veriteľa. V konaní bolo podľa názoru súdu preukázané, že matka žalovanej musela mať vedomosť o tom, že proti jej synovi je

vedené exekučné konanie, keďže na účet súdneho exekútora poslala peňažnú sumu vo výške 15.000,- € kde ako variabilný symbol použila číslo exekučného konania. Na preukázanie svojich tvrdení, že k zaplateniu kúpnej ceny za byt naozaj došlo v konaní okrem svedeckých výpovedí neprodukovala žiaden iný dôkaz. Čo sa týka skúmania skutočnosti, či si dlžník uplatnil v dedičskom konaní po zomrelom kolegovi požičanú sumu, tento dôkaz súd prvej inštancie nevykonával, nakoľko právny zástupca ani neuviedol meno kolegu, ktorý mal podľa tvrdení dlžníka zomrieť. K otázke dokazovania potom súd prvej inštancie uviedol, že podľa ust. § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z citovaného ustanovenia vyplývajú základné práva a povinnosti účastníkov občianskeho súdneho konania, ktorým je tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých účastník odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany a označiť dôkazy, ktorými chce účastník konania preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností. Povinnosť tvrdiť skutkové okolnosti je elementárnou povinnosťou účastníka konania, a to najmä navrhovateľa. Povinnosť tvrdenia je úzko spojená s dôkazným bremenom. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na označenie dôkazov preukazujúcich pravdivosť skutkových tvrdení, pričom splnenie tejto povinnosti nie je možné od účastníka konania vynucovať. Jej nesplnenie má spravidla významné dôsledky pre rozhodnutie vo veci samej. Neunesenie dôkazného bremena totiž znamená neúspešnosť účastníka v spore. Predmet dôkazného bremena, ktorý je povinný účastník dokazovať, sa odvíja od charakteru uplatneného nároku a odvíja sa aj od hmotného práva. V dôkaznej povinnosti existujú výnimky. Jednou je tzv. negatívna dôkazná teória, na ktorú žalobca poukazyval. Vychádza z toho, že nemožno od nikoho vyžadovať preukázanie negatívnej skutočnosti, naopak účastník musí preukázať pozitívne skutočnosti, ktoré vedú k negatívnejmu skutkovému zisteniu. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie žalobe vyhovel, keďže žalovaná v konaní nepreukázala, že ani pri vynaložení náležitej starostlivosti, nemohla poznať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, čím neunesla dôkazné bremeno svojich tvrdení. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

9. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedla, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Poukázala na to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaná v konaní nepreukázala, že ani po vyvinutí náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať, či predávajúci - jej nevlastný brat, dlžník veriteľa, nesledoval týmto právnym úkonom ukrátenie veriteľa. Podľa názoru súdu i napriek tomu, že v čase, kedy bola proti bratovi žalovanej vedená exekúcia, ale aj predtým žalovaná nebola so svojim nevlastným bratom v kontakte, nebývala s ním v spoločnej domácnosti a stretávala sa s ním iba sporadicky, nepostačuje na to, aby uniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení o tom, že nemala vedomosť o úmysle svojho brata ukrátiť žalobcu ako veriteľa. Žalovaná má za to, že svedeckými výpovedami v konaní, bolo dostatočne preukázané, že žalovaná nemala vedomosť o problémoch svojho nevlastného brata. Ako už uviedla, žije 20 rokov v Taliansku a o tom, že jej nevlastný brat predáva byt sa dozvedela od svojej matky. Nakoľko žalovaná žije dlhodobo v Taliansku, s nevlastným bratom sa stretáva približne 2x do roka a jeho synov nevidela už viac ako 5 rokov. Celý priebeh kúpy bytu zabezpečovala jej matka, na ktorú sa plne spoliehala a ktorej plne dôveruje. Nevie si celkom dobre predstaviť, ako inak by mala preukázať súdu, že nemohla mať vedomosť o dlhoch svojho nevlastného brata. Jej brat jej nepovedal, že má finančné problémy. Nemala dôvod sa ho na to pýtať. Matka žalovanej rovnako vypovedala, že nemala vedomosť o tom, že na jej syna je vedená exekúcia, keďže ju o tom neinformoval. Matka žalovanej síce zložila 15 000,- € na účet exekútora, avšak zloženým predmetnej sumy sa matka žalovanej domnievala, že dlh jej syna je uhradený. Jej nevlastný brat v konaní pred súdom vypovedal, že si je vedomý toho, že je na neho vedená exekúcia, a že exekútor odblokoval predmetný byt za účelom, aby si mohol zobrať hypotéku. Nakoľko však dostal v práci výpoveď, hypotéku nedostal. Byt sa rozhodol predáť potom, čo ho bývalý kolega presvedčil, aby začali podnikat' s motorovými vozidlami. Keď mu jeho mama povedala, že jeho nevlastná sestra (žalovaná) hľadá byt, ktorý by kúpila, predložil svojej matke čisté LV a byt predal svojej nevlastnej sestre. Peniaze, ktoré takto získal, odovzdal svojmu bývalému kolegovi na rozbeh podnikania. Keďže kolega zomrel, k rozvoju podnikania nedošlo a nemá ani vedomosť, čo sa stalo s peniazmi. O exekúcii sa nezveril nikomu. Žalovaná o jeho dlhoch vedieť nemohla, nakoľko o svojich problémoch nikomu nerozprával. Z vykonaného dokazovania teda vyplýva, že síce L. F. svojím konaním poškodil žalobcu, ale právnemu úkonu, ktorým p. F. žalobcu poškodil nemožno odporovať, keďže žalovaná nemohla vedieť o jeho dlhoch ani o exekúcii vedenej proti nemu a teda nemohla ani vedieť o jeho úmysle ukrátiť svojho veriteľa. Pokiaľ ide o ekvivalentnosť kúpnej ceny, uviedla, že súd žiadnym spôsobom neskúmal akú dlžnú sumu mal

ešte dlžník v čase predaja bytu vyplatí žalobcovi. Dlžník pritom svoj dlh už v tejto dobe čiastočne splatil a teda nebolo podstatné pre rozhodnutie vo veci, či dlžník predal žalovanej byt o 1/3 lacnejšie, ale či znížením kúpnej ceny došlo aj k reálnemu ukráteniu veriteľa, nakoľko majetok dlžníka sa síce zmenšil o 1/3 z ceny bytu, ale to neznamená, že nepostačoval na pokrytie dlhu žalobcu. V tomto smere poukázala, že z dlžnej sumy, ktorá bola exekúovaná od p. F. bolo uhradených 18 000 € z celkovej dlžnej sumy 23 000,- €. Navyše p. F. je podielovým spoluvlastníkom parcely Č.. XXXX, zapísanej na LV č. XXXX pre katastrálne územie Y. v podiele 1/284. Je pravda, že ide o pomerne nízky podiel, ale pri rozlohe 565002 m² to je takmer 2000 m² pozemku. Navyše už aj na tento pozemok je zriadené exekučné záložné právo súdnym exekútorom Mgr. L. O. prospěch žalobcu, takže aj tu má žalobca možnosť uspokojiť svoj nárok. Žalovaná kúpila predmetný byt v hotovosti a preto nevie preukázať platbu, ale v prípade vyhovenia žalobe, by bola jediná poškodená.

10. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Poukázal na to, že žalovaná vo svojom odvolaní nepredložila súdu žiadne nové dôkazy, ktorými by vyvrátila skutočnosť, že dlžník žalobcu previedol predmetnú nehnuteľnosť žalovanej vedome a úmyselne, aby ukrátil žalobcu ako oprávneného a zároveň veriteľa ako aj skutočnosť, že žalovaná ani po vyvinutí náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať, či predávajúci nesledoval týmto právnym úkonom ukrátenie veriteľa. Nevlastný brat žalovanej v článku IX zmluvy o prevode vlastníctva prehlásil, že mu nie sú známe žiadne prekážky, ktoré by bránili riadnemu užívaniu predmetu prevodu. L. F. porušil uvedený článok a tým aj celú zmluvu, lebo neinformoval kupujúcu, že je vedená exekúcia na predmetnú nehnuteľnosť. Dňa 17.06.2011 bola medzi súdnym exekútorom, oprávneným a povinným uzavretá dohoda o postupnom splácaní vymáhanej pohľadávky v exekučnom konaní. Strany sa v nej dohodli, že v prípade omeškania povinného so zaplatením čo i len časti ktorejkoľvek splátky, stáva sa splatným celý neuhradený zostatok pohľadávky pod sankciou straty výhody splátok pre povinného a splatným sa stáva pohľadávka a príslušenstvo v celom rozsahu. L. F. porušil túto dohodu. Dňa 07.02.2013 bola uzavretá ďalšia dohoda o splácaní časti vymáhanej pohľadávky v exekučnom konaní. Z tejto dohody vyplývalo, že ak do 30 dní alebo najneskôr v lehote podľa podmienok banky od odblokovania nehnuteľnosti povinného nebude povinnému poskytnutý úver alebo nepreukáže súdnemu exekútorovi akýmkoľvek spôsobom poskytnutie úveru zo strany banky, stráca táto dohoda platnosť a účinnosť a súdny exekútor bude v exekúcií pokračovať. Povinný v nej vyhlásil i to, že predmetnú nehnuteľnosť neprevedie na tretiu osobu, nezaťaží ju a ani neznižili jej hodnotu okrem zriadenia záložného práva v prospěch banky ako záložnému veriteľovi. L. F. porušil aj túto dohodu. Žalovaná vo svojej výpovedi neuviedla, že by požiadala matku, aby jej predložila list vlastníctva, pričom matka vo svojej výpovedi uviedla, že list vlastníctva je bez tiarch respektíve či byt nie je zaťažený iným spôsobom. Bolo preto na žalovanej ako osobe blízkej dlžníkovi, aby si splnila dôkaznú povinnosť a navrhla také dokazovanie, z ktorého by nepochybne vyplynulo, že boli naplnené podmienky ubránenia sa odporovacej žalobe. Žalovaná musela preukázať, či a akú vyvinula v dobe uzavretia odporovaného úkonu činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť týmto úkonom veriteľa poznala a, že táto činnosť predstavovala s ohľadom na okolnosti prípadu náležitú starostlivosť. Žalovaná takýto dôkaz súdu nepredložila a samotné konštatovanie, že sa spoliehala pri kúpe bytu na matku nepostačuje, nepresvedčila sa, či na liste vlastníctva je alebo nie je nejaká ťarcha, či je vedené, napríklad exekučné konanie a pritom matka o týchto skutočnostiach vedela, aký byt vlastne kupuje. Pritom lustráciou listu vlastníctva pri predaji a kúpe bytu je základným a najdôležitejším právnym úkonom pri kúpe. L. F. sa cielene pripravoval na to, že keď mu exekútor odblokuje byt, tento okamžite predá i napriek tomu, že vedel, že je povinný uhradiť zvyšnú časť pohľadávky v exekučnom konaní a tým poruší dohodnuté podmienky splatenia zvyšnej časti pohľadávky v exekučnom konaní. Na predaj bytu si vybral žalovanú ako nevlastnú sestru, ako dopredu známu osobu a nie iného kupujúceho, kde by musel kupujúci predávajúcemu uhradiť kúpnu cenu a dlžník, ako predávajúci kúpnu cenu prijať a zároveň musel sa s predajom poponáhľať, aby exekútor tento úmysel nerozpoznal a pritom v liste exekútorovi zo dňa 11.06.2012 žiadal exekútora o odblokovanie bytu, lebo jeho byt sa nachádza v blízkosti Pentagonu a bude zdĺhavý. Pritom vedel, že už na základe upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 15.11.2010 má zakázané akokoľvek disponovať s hnutelnými a nehnuteľnými vecami. Je zrejmé, že k odovzdaniu a prijatiu kúpnej ceny nikdy medzi L. F. a žalovanou nedošlo, a celý príbeh o odovzdaní peňazí matkou, si obe strany vymysleli a súdu neboli zo strany žalovanej preukázané doklady o odovzdaní a prevzatí kúpnej ceny, zaplatenia správneho poplatku za podanie návrhu na vklad zo strany ich matky. Matka žalovanej uviedla, že nevedela o exekučnom ani trestnom konaní jeho syna, hoci sama sumu vo výške 15 000,- € poslala na účet exekútora, kde na úhradu použila variabilný symbol exekučného konania. Na úspešnú obranu proti podanému odporu nestačí len argumentovať týmto, že žalovaná bratovi už za byt zaplatila dohodnutú kúpnu cenu, a

že došlo k prevodu vlastníckeho práva vkladom do katastra nehnuteľností. Žalovaná tak musela byť uzrozumená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky tiež z majetku, ktorý na základe právneho úkonu od dlžníka nadobudla. Pokiaľ ide o výpovede svedkov, okrem skutočnosti, že išlo o osoby navzájom blízke, v ich výpovediach sa nachádzajú viaceré nezrovnalosti. Ide o rozporné výpovede dlžníka, ktorý v trestnom konaní diametrálne odlišne vypovedal o okolnostiach predaja bytu. Tieto okolnosti sa týkali nielen osoby kupujúcej, ale aj výšky kúpnej ceny, spôsobu jej zaplatenia a naloženia s ňou. Matka žalovanej a dlžníka musela mať vedomosť o prebiehajúcej exekúcii, keďže sama zaslala na účet exekútora peňažnú sumu vo výške 15 000,- € na zaplatenie vymáhaného dlhu. Rovnako tak navrhla prevod svojho spoluvlastníckeho podielu pozemku v Limbachu na zabezpečenie vymáhanej pohľadávky. Nezrovnalosti sa týkajú aj spôsobu platenia kúpnej ceny, keď podľa kúpnej zmluvy mala byť kúpna cena zaplatená pred jej podpisom, avšak z výpovede matky vyplynulo, že bola uhradená v hotovosti po podpise zmluvy, a to bez akéhokoľvek dokladu o jej zaplatení. Na druhej strane žalovaná uviedla, že kúpnu cenu uhradila pred podpisom zmluvy. Je teda vôbec sporné, či skutočne došlo k úhrade kúpnej ceny za byt. Rovnako je otázne, prečo žalovaná mala záujem o kúpu bytu na Slovensku, keď sa dlhodobo zdržiava v Taliansku a aký bol skutočný motív, ktorý ju viedol ku kúpe bytu od jej brata. Navyše žalovaná kúpila byt za neekvivalentnú kúpnu cenu, ktorá by zodpovedala obvyklej cene nehnuteľnosti mieste a čase, kedy došlo k jej prevodu. Ponuka žalovanej na predaj nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území Limbach, ktorá bola prevedená, respektíve darovaná matkou dlžníka na samotného dlžníka v čase prebiehajúceho exekučného konania, bola vyhodnotená po viacerých možnostiach na jej predaj samotným exekútorom, ako nepredajná, už aj z dôvodu podielového spoluvlastníctva viacerých vlastníkov s výškou spoluvlastníckych podielov tvoriacich veľkú rozdrobenosť nehnuteľnosti a exekútor zistil, že tento majetok dlžníka nie je postihnuteľný exekúciou. A keby došlo k predaju tejto nehnuteľnosti v dlhodobom horizonte, kúpna cena za samotný spoluvlastnícky podiel dlžníka na tejto nehnuteľnosti by nebola ekvivalentným plnením za plnenie v prospech veriteľa, pretože výška dlhu v exekučnom konaní je vyššia ako uvádza žalovaná v odvolaní, teda nie 23 000,- €, ale viac ako 40 000,- € i napriek časti úhrady dlžníka v exekučnom konaní.

11. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

12. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.). Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 191 ods. 1 C.s.p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V posudzovanom

prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie rozsiahlym dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalovanou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. I právne závery súdu prvej inštancie zodpovedajú skutkovým zisteniam vyplývajúcim z vykonaného dokazovania.

14. Úvodom odvolací súd poukazuje na to, že odporovať možno iba platnému právnemu úkonu. Neplatnému právnemu úkonu odporovať nemožno. Skutočnosť, že povinný porušil zákaz nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii, ktorý uložil súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie [§ 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku], nemá za následok neplatnosť právneho úkonu povinného, ktorým tento zákaz porušil, ale vznik práva oprávneného odporovať tomuto právnemu úkonu povinného v zmysle § 42a a 42b Občianskeho zákonníka a domáhať sa určenia, že ide o právny úkon, ktorý je voči oprávnenému neúčinný (viď i rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2008, sp. zn. 4 Cdo 107/2007, R 47/2009). Dôsledkom porušenia zákazu nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii povinným, uloženého mu súdnym exekútorom v upovedomení o začatí exekúcie v zmysle § 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, je odporovateľnosť právneho úkonu podľa §§ 42a a 42b Občianskeho zákonníka. Takýto záver rešpektuje účel a zmysel § 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, ako aj účel celého exekučného konania s prihliadnutím na jeho jednotlivé štádiá. Týmto účelom a zmyslom v štádiu exekučného konania je, že bolo súdnym exekútorom vydané len všeobecné upovedomenie o začatí exekúcie (teda nie aj upovedomenie o spôsobe jej vykonania, ktoré s upovedomením o začatí exekúcie môže, ale aj nemusí byť spojené), len upozorniť povinného na povinnosť nerobiť úkony, ktoré by viedli k zmenšeniu či k úplnému zbaveniu majetku, a tým k sťažaniu alebo dokonca k znemožneniu uspokojenia oprávneného. Ide o rovnakú povinnosť, ktorá inak pre povinného ako dlžníka vyplýva aj z ustanovení §§ 42a a 42b Občianskeho zákonníka (povinnosť nerobiť právne úkony ukracujúce uspokojenie pohľadávky veriteľa). Pretože s porušením povinnosti vyplývajúcej z týchto ustanovení Občianskeho zákonníka spája zákon výslovne odporovateľnosť právnych úkonov (nie ich neplatnosť), treba odporovateľnosť spájať aj porušením všeobecného zákazu nakladať s majetkom, uloženého povinnému súdnym exekútorom v upovedomení o začatí exekúcie v zmysle § 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku. Takýto výklad je súladný aj s ustanovením § 47 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, v zmysle ktorého exekútor upovedomení o začatí exekúcie a zároveň vyzve povinného, aby uspokojil pohľadávku oprávneného. Ak by totiž s porušením všeobecného zákazu nakladať s majetkom mali byť spájané následky absolútnej neplatnosti právnych úkonov, potom by povinný nemohol robiť ani také úkony, ktoré by smerovali k uspokojeniu pohľadávky oprávneného, čo by odporovalo samotnému zmyslu exekučného konania. Naopak výklad spájajúci s porušením uvedeného zákazu následky odporovateľnosti právnych úkonov umožňuje povinnému, bez rizika takéhoto následku, robiť právne úkony nakladania s majetkom smerujúce k uspokojeniu oprávneného. Okrem toho zohľadňuje aj práva tretích osôb tým, že chráni ich dobromyseľnosť pri nadobudnutí majetku od povinného (jednou z podmienok odporovateľnosti je totiž, že tretej osobe, ak nešlo o výnimky, musel byť známy úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa). Rešpektuje tak jeden zo základných princípov právneho štátu, a to princíp právnej istoty a v rámci neho zásadu ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv. Z uvedeného možno teda vyvodiť, že porušenie zákazu nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii, ktorý uložil súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie [§ 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku], nemá za následok neplatnosť tohto právneho úkonu povinného, ale iba vznik práva oprávneného odporovať tomuto právnemu úkonu povinného. Preto ak dlžník žalobcu previedol byt na žalovanú v čase, kedy už mal podľa doručeného upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 19. 4. 2011 zakázané akokoľvek disponovať s hnutelnými a nehnuteľnými vecami, nešlo o neplatný právny úkon, ale uvedené vyvolalo iba vznik práva žalobcovi (oprávnenému) odporovať tomuto právnemu úkonu povinného (dlžníka).

15. V zmysle ustálenej súdnej praxe platí i to, že Zmluva o prevode nehnuteľnosti predstavuje tzv. nadobúdaci titul. I keď z takejto zmluvy vznikajú jej účastníkom práva a povinnosti, k prechodu vlastníctva podľa nej ešte nedochádza; ten nastáva až vkladom vlastníckeho práva vykonaným na základe právoplatného rozhodnutia správy katastra o jeho povolení. Aj keď dlžník uzavretím zmluvy prejavil vôľu previesť nehnuteľnosť na iného a i keby pritom sledoval ukrátenie uspokojenia pohľadávky svojho veriteľa, právnej sféry dlžníkovho veriteľa sa to ešte nedotýka; nadobúdateľ sa totiž samotným uzavretím zmluvy (zatiaľ) nestal vlastníkom nehnuteľnosti a dlžníkov veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky (napríklad prostredníctvom exekúcie) i z tejto nehnuteľnosti, pretože zatiaľ tvorí súčasť majetku dlžníka. K ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa môže dôjsť až tým, že dlžník prestal byť vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti. Ak dlžník takémuto právnomu následku uzavretej zmluvy nezabránil alebo mu nebol schopný zabrániť a ak tak bolo celkové právne konanie dlžníka smerujúce k prevodu nehnuteľnosti na iného dovŕšené (vkladom vlastníckeho práva do katastra), potom v prípade, že tým došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávky dlžníkovho veriteľa, je odôvodnený záver, že dlžník urobil právny úkon významný z hľadiska ustanovenia v § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, prípadne, že došlo k takémuto právnomu úkonu. Nepostačuje teda, ak dlžník len prejaví vôľu smerujúcu k následku, ktorý ukráti, resp. je spôsobilý (v budúcnosti) ukrátiť pohľadávku veriteľa. Je potrebné, aby jeho prejav vôle taktiež skutočne vyvolal právne následky, ktoré vedú k ukráteniu uspokojenia pohľadávky dlžníkovho veriteľa.

Pri právnych úkonoch, na základe ktorých vznikajú práva vkladom do katastra nehnuteľností, možno podľa ustanovenia § 42 a ods. 2 Občianskeho zákonníka považovať za právny úkon urobený dlžníkom, prípadne právny úkon, ku ktorému došlo medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi, len taký právny úkon, na základe ktorého bolo vložené právo do katastra nehnuteľností. Trojročné lehoty pre uplatnenie práva odporovať právny úkon dlžníka preto v týchto prípadoch začínajú plynúť dňom nasledujúcim po dni, ku ktorému vznikli účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností (Rc 41/2001).

Vyššie uvedené potom znamená, že uzavretej kúpnej zmluve medzi dlžníkom žalobcu a žalovanou, vzniklo žalobcovi právo odporovať až v okamihu, kedy bol povolený jej vklad do katastra (t.j. nadobudla vecno-právne účinky). K uvedenému došlo dňa 24.04.2013 a preto žaloba o určenie neúčinnosti právneho úkonu bola súdu doručená včas (dňa 24.05.2013).

16. Ako už uviedol odvolací súd vo svojom rozhodnutí z 26.03.2015 č.k. 6Co/39/2015-142, podľa § 42a ods. 2 Obč. zák. odporovať možno a/ právny úkon, ktoré dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť veriteľa (cum animo fraudandi), ak musel byť tento úmysel druhej strane známy, b/ právny úkon, ktorými bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorým došlo v posledných 3 rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto blízkych osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa nemohla poznať, a to ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. Kým v prípade sub a/ veriteľ musí preukázať úmysel dlžníka a vedomosť druhej strany o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa, v prípade sub b/ úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a vedomosť blízkej osoby o existencii tohto úmyslu dlžníka sa predpokladá

(prezumpuje). Blízka osoba musí naopak preukazovať (nesie dôkazné bremeno), že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla v čase urobenia odporovaného právneho úkonu ani pri vyvinutí náležitej starostlivosti rozpoznať. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vzhľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka vykonala takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v čase odporovateľného právneho úkonu z objektívneho hľadiska musel byť, z ich výsledkov poznala, t. j. aby sa o tomto úmysle dozvedela. Blízku osobu vymedzuje Občiansky zákonník v § 116 tak, že ňou je 1/ príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel, 2/ iná osoba v pomere rodinnom (príbuzný v nepriamom rade, napr. strýko, teta, neter, synovec, bratranec, sesternica), alebo obdobnom (napr. švagor, vzťah manžela k príbuzným druhého manžela, druh a družka a pod.) za predpokladu, že vzájomný pomer medzi týmito osobami je natoľko osobne - citovo intenzívny, že by ujmu, ktorú by utrpela jedna z nich, druhá pociťovala dôvodne ako vlastnú.

V posudzovanom prípade správne postupoval súd prvej inštancie, keď osobu žalovanej vyhodnotil za osobu blízku dlžníkovi, keďže išlo o príbuzných v priamom rade. Za tohto stavu správne súd prvej inštancie konštatoval, že dôkazné bremeno, ohľadne preukázania vynaloženia náležitej starostlivosti, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla žalovaná v čase urobenia odporovaného právneho úkonu rozpoznať, zaťažovalo žalovanú. Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie, že žalovaná toto dôkazné bremeno v konaní neuniesla.

17. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby dlžníkov

úmysel ukrátiť veriteľa, ktorý tu bol v dobe odporovateľného právneho úkonu, z jeho výsledkov poznala (t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela). Ak sa má osoba dlžníkovi blízka podľa ustanovenia § 42a ods. 2 OZ ubrániť odporovacej žalobe, musí preukázať, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa nemohla aj pri náležitej starostlivosti poznať. Úspešná obrana osoby blízkej dlžníkovi spočíva nielen v jej tvrdení, že o úmysle dlžníka ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, ale aj v tvrdení a preukázaní toho, že o tomto úmysle nevedela a ani nemohla vedieť, hoci vyvinula „starostlivosť“ na spoznanie tohto úmyslu dlžníka a išlo o „náležitú starostlivosť“. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba blízka dlžníkovi vykonala so zreteľom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v čase odporovaného právneho úkonu, objektívne vzaté, musel byť, z jej výsledkov poznala (t.j., aby sa o tomto úmysle dozvedela). Na úspešnú obranu proti podanému odporu teda nestačí len argumentovať tým, že žalovaná bratovi už za byt zaplatila dohodnutú kúpnu cenu, a že už došlo k prevodu vlastníckeho práva vkladom do katastra nehnuteľností. Žalovaná v posudzovanom prípade nevyvinula žiadnu aktivitu (činnosť), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v čase odporovaného právneho úkonu nepochybne bol, z jej výsledkov poznala, ale sa v tomto smere bez ďalšieho spoľahla len na dôveru k svojej matke, ktorá mala celý prevod „zastrešovať“ (žalovaná sa pred uzavretím zmluvy neoboznámila ani len s príslušným listom vlastníctva k bytu, nepýtala sa matky na prípadné dlhy jej brata, keďže sa s ním dlhé časové obdobia nestretávala, bez bližších skúmaní okolností o osobe dlžníka a jeho dôvode - motíve predaja bytu, tento hodlala kúpiť o 1/3 lacnejšie, než bola cena porovnateľných bytov a pod.). Žalovaná v konaní nepreukázala, že by vôbec vyvinula aspoň nejakú činnosť (aktivitu) smerujúcu k prípadnému zisteniu úmyslu dlžníka ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa. Zákon od osoby blízkej dlžníkovi však požaduje, aby sa pri právnych úkonoch s dlžníkom alebo pri právnych úkonoch, ktoré dlžník urobil v jej prospech, týmto spôsobom presvedčila, že právny úkon neukracuje veriteľa dlžníka a vedie ju k tomu, aby nerobila právne úkony (neprijímala podľa nich plnenia) na ujmu práv veriteľov dlžníka. V prípade, že sa tak nezachová, musí byť uzročená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky tiež z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka nadobudla (rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 864/2000 alebo rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co 145/2007).

Bolo preto na žalovanej (osobe blízkej dlžníkovi), aby si splnila dôkaznú povinnosť a navrhla také dokazovanie, z ktorého by nepochybne vyplynulo, že boli naplnené vyššie uvedené podmienky ubránenia sa odporovacej žalobe vo vzťahu k jej osobe. Žalovaná mala preukázať, či a akú vyvinula v dobe uzavretia odporovaného úkonu činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť týmto úkonom veriteľa poznala (mohla poznať) a že táto činnosť (aktivita) predstavovala s ohľadom na okolnosti prípadu náležitú starostlivosť. Nakoľko však žiadnu takú činnosť (aktivitu) v dobe úkonu nevyvinula resp. nevyvinula vôbec žiadnu činnosť v tomto smere, nemôže sa už len z tohto dôvodu odporovacej žalobe ubrániť. Samotné tvrdenie žalovanej, ako osoby blízkej dlžníkovi, že o jeho dlhoch (príp. exekúcii) a o jeho úmysle ukrátiť veriteľa uzavretím napadnutej kúpnej zmluvy nevedela, nakoľko jej dlžník neoznámil svoje dlhy, nie je pre ubránenie sa odporovacej žalobe postačujúce (porovnaj napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 864/2000). Súdna prax zaujala napr. i názor, že nepostačuje ani tvrdenie blízkej osoby, že sa nezaujímal o podnikanie rodičov, že ju rodičia o vlastnej podnikateľskej činnosti a jej výsledkoch neinformovali, ani odkaz na dobré vzájomné vzťahy v rodine a dôveru medzi rodičmi ako darcami a žalovanými ich deťmi ako obdarovanými nenahrádza dôkaz o vyvinutí náležitej starostlivosti k poznaniu úmyslu dlžníka (NS ČR sp. zn. 30 Cdo 808/2004). Tiež nepostačuje argument o tom, že žalovaná nemala potrebu robiť žiadne kroky na poznanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa (rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 635/2005), alebo tvrdenie, že skutočnosť, že dlžník previedol na blízku osobu majetok, aby majetkovo zabezpečil domácnosť, čo je úplne bežná záležitosť (NS ČR sp. zn. 21 Cdo 2088/2000). Je jednoznačne chybným taký právny názor, že náležitú starostlivosť nemožno vykladať tak, že vždy vyžaduje aktívne správanie nadobúdateľa z odporovaného právneho úkonu (napríklad NS ČR sp. zn. 21 Cdo 313/2001). Žalovaná v konaní tvrdila, že dlhodobo žije v Taliansku a preto úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla poznať. Všetky náležitosti súvisiace s kúpou bytu prenechala na svoju matku, ktorá je súčasne aj matkou dlžníka. Žalovaná splnenie náležitej starostlivosti v tomto smere preukazovala iba výpoveďami svedkov, ktorí však boli navzájom blízkyimi osobami a v mnohom boli ich výpovede protichodné. Iné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení nenavrhol. Z jej výpovede je zrejmé, že sa bez ďalšieho pri kúpe bytu od dlžníka (brata) spoliehala len na svoju matku a ďalšie okolnosti ohľadom osoby dlžníka a jeho majetkových pomerov (vrátane záväzkov) nezisťovala. Je teda zrejmé, že žalovaná pri uzatváraní kúpnej zmluvy nevyvinula žiadnu aktivitu, ktorú by bolo možné kvalifikovať ako náležitú starostlivosť k tomu, aby úmysel dlžníka ukrátiť týmto úkonom veriteľa poznala (mohla poznať).

Ako už uviedol odvolací súd vo svojom prvom rozhodnutí, pokiaľ išlo o výpovede svedkov (okrem skutočnosti, že išlo o osoby navzájom blízke), v ich výpovediach sa nachádzali viaceré nezrovnalosti, ktoré sa žalovanej nepodarilo odstrániť predložením iných dôkazov. Predovšetkým dlžník L. F. v trestnom konaní diametrálne odlišne vypovedal o okolnostiach predaja bytu. Tieto okolnosti sa týkali nielen osoby kupujúcej, ale aj výšky kúpnej ceny, spôsobu jej zaplatenia a naloženia s ňou. Rovnako matka žalovanej a dlžníka musela mať vedomosť o prebiehajúcej exekúcii, keďže sama zaslala na účet exekútora peňažnú sumu vo výške 15 000,- € na zaplatenie vymáhaného dlhu (nemožno sa preto uspokojiť s tvrdením, že si myslela že tým vyrovnala celý dlh). Ak totiž niekto platí za iného jeho dlh, je na ňom, aby sa presvedčil, aká je skutočná výška tohto dlhu resp. koľko je ešte potrebné zaplatiť do úplného vyrovnania dlhu. Matka žalovanej navrhla i prevod svojho spoluvlastníckeho podielu k pozemku v Limbachu na zabezpečenie vymáhanej pohľadávky. Uvedené potom nasvedčuje tomu, že matka žalovanej o existencii vymáhateľnej pohľadávky žalobcu voči jej synovi (dlžníkovi) vedomosť mala a žalovaná tak mohla uvedené skutočnosti (existenciu exekúcie) zistiť priamo od svojej matky, navyše za situácie, že jej dlžník prevádzal nehnuteľnosť za veľmi výhodnú cenu (o 1/3 lacnejšie ako bola jej všeobecná hodnota). Práve pri takto dlžníkom požadovanej výške kúpnej ceny za svoj byt, mala byť žalovaná o to obozretnejšia a zisťovať, čo dlžníka viedlo k tomu, že jej hodlá byt predať za takúto nízku cenu. Už len samotná nízka kúpna cena musí totiž u bdelej osoby vyvolávať určité pochybnosti o dôvode (motíve) prevodu nehnuteľnosti. Žalovaná napokon v konaní ani netvrdila, že by sa zaujímalala o možné dlhy jej brata a že by jej matka ich existenciu napr. úmyselne zamĺčala (teda že by sa aj snažila overovať si majetkové pomery dlžníka, avšak jej boli poskytnuté v tomto smere nepravdivé informácie). Žalovaná sa však o majetkovú situáciu jej brata nezaujímalala vôbec a nikoho sa na ňu nedopytovala.

Nezrovnalosti sa napokon týkajú i spôsobu platenia kúpnej ceny, keď podľa kúpnej zmluvy mala byť kúpna cena zaplatená pred jej podpisom, avšak z výpovede matky vyplynulo, že bola uhradená v hotovosti po podpise zmluvy a to bez akéhokoľvek dokladu o jej zaplatení. Na druhej strane žalovaná v písomnom vyjadrení zo dňa 30.11.2013 uviedla, že kúpnu cenu uhradila pred podpisom zmluvy. Za daného stavu zostalo v konaní naďalej sporné, či skutočne došlo k úhrade kúpnej ceny za byt. Bolo na žalovanej, aby preukázala, že za byt skutočne zaplatila dohodnutú kúpnu cenu. Táto skutočnosť však nebola v konaní jednoznačne potvrdená. Rovnako dlžník (v trestnom konaní) tvrdil, že peniaze z predaja neminul, má ich uložené na bezpečnom mieste, nechce ich dať do banky, aby mu ich nevzal exekútor. V tomto súdnom konaní zasa tvrdil, že peniaze, ktoré získal predajom bytu, odovzdal svojmu bývalému kolegovi na rozbeh podnikania. Keďže kolega zomrel, k rozvoju podnikania nedošlo a nemá ani vedomosť, čo sa stalo s peniazmi. Žiadna z týchto skutočností však preukázaná nebola. Uvedené potom iba dotvára obraz o tom, že kúpna cena zrejme uhradená vôbec nebola, keďže sám dlžník si protirečil, ako s údajne získanou kúpnu cenou naložil. S uvedeným potom súvisí aj otázka ekvivalentnosti kúpnej ceny bytu, keďže v konaní nebolo jednoznačne preukázané zaplatenie kúpnej ceny, navyše za stavu, že táto mala zodpovedať iba 2/3 obvyklej kúpnej ceny za porovnateľný byt v danom mieste a čase. V konaní o odporovacej žalobe musí byť záver, že napadnutý právny úkon je úkonom ekvivalentným, vždy bezpečne preukázaný, a to nielen odkazom na samotné znenie právneho úkonu, ale zistením, že za plnenie, ktoré ním dlžník stratil, nadobudol iné plnenie skutočne ekvivalentnej povahy (porovnaj Y.. X.: „Odporovateľnosť a konkurzy“ uverejnený v časopise Justiční praxe č. 5, ročník 2002, str. 240 in NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2435/2006, NS ČR, sp. zn. 21 Cdo 2426/1999). O tzv. ekvivalentný právny úkon dlžníka ide len vtedy, ak za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty sa dlžníkovi naozaj (reálne) dostala ich obvyklá cena alebo iná skutočne primeraná (rovnocenná) náhrada. Ak sa v konaní o odporovacej žalobe zistí, že žalovaný nadobudol od dlžníka jeho nehnuteľnosť bez toho, aby mu za ňu reálne poskytol jej obvyklú cenu použiteľnú na úhradu jeho dlhov alebo inú rovnocennú náhradu, je možné náležite posúdiť aj to, či dlžník na žalovaného previedol nehnuteľnosť v úmysle ukrátiť veriteľa (pozri rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 4333/2007). V konaní o odporovacej žalobe musí byť preto záver, že napadnutý právny úkon je ekvivalentným úkonom, vždy bezpečne preukázaný, a to nie poukazom na jeho znenie, ale zistením, že za plnenie, ktoré ním dlžník stratil, nadobudol iné plnenie skutočne rovnocennej povahy. Preto o ukracujúci právny úkon v zmysle ustanovenia § 42 a OZ nejde, ak dlžník dostal od nadobúdateľa za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty skutočne (reálne) ich obvyklú cenu alebo mu za ne bola inak poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada. V posudzovanej veci nebolo preukázané, že by zmluva o prevode bytu uzavretá medzi dlžníkom žalobcu a žalovanou bola ekvivalentným právnym úkonom. Nebolo potom rozhodujúce tvrdenie žalovanej, že získaná kúpna cena by tak či tak mohla pokryť dlh veriteľa (z dôvodu že prevyšovala vymáhateľnú pohľadávku žalobcu), keďže nebolo v konaní nadovšetko preukázané ani len to, že žalovaná skutočne dlžníkovi vôbec nejakú kúpnu cenu uhradila. Ak by potom aj dlžník žalobcu skutočne održal kúpnu cenu za byt, z ktorej mohol

vyrovnať svoj dlh, je potom otázne, prečo tak neurobil, keď vedel, že exekučné konanie voči nemu naďalej prebieha.

18. Možno teda uzavrieť, že v danej veci 1/ žalobca v čase rozhodovania súdu mal voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku (jej výška, keď prihladneme na príslušenstvo a priznané trovy konania, sa i v súčasnosti pohybuje v sume cca 30 000,- €), 2/ existuje tu platný právny úkon, ktorý ukracuje pohľadávku veriteľa (kúpna zmluva V -8034/13 zo dňa 24.04.2013), ktorá je súčasne neekvivalentným právnym úkonom, 3/ tento úkon bol urobený medzi blízkymi osobami, pričom ten v koho prospech bol úkon urobený (žalovaná) nevykonala žiadnu aktivitu smerujúcu k možnému zisteniu úmyslu dlžníka ukrátiť odporovateľným úkonom svojho veriteľa, žalovaná bola v tomto smere nečinná, 4/ je zrejмый úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, keďže prevod bytu realizoval v čase, kedy mal dlh voči veriteľovi, tento bol exekučne vymáhaný, dva krát porušil dohodu o jeho možnom čiastkovom splácaní, nebolo jednoznačne preukázané, že by za predaj bytu od žalovanej obdržal kúpnu cenu a ak aj áno, túto nepoužil na vyrovnanie svojho dlhu, a preto boli splnené všetky predpoklady podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka pre vyslovenie právnej neúčinnosti predmetnej kúpnej zmluvy voči žalobcovi.

19. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov nezostalo odvolaciemu súdu iné, než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

20. Odvolací súd súčasne poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyžadovalo potrebu doplnenia príp. zopakovania dokazovania na pojednávaní, nakoľko súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu (t.j. potrebnom pre rozhodnutie) zistil skutkový stav veci. Podľa § 384 C.s.p., odvolací súd zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu sám iba vtedy, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V danej veci však odvolací súd nebol názoru, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd pri svojom rozhodnutí tak vychádzal iba zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi úspešnom v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Podľa § 239 ods. 1 C.s.p. proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie (§ 248 C.s.p.).

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonala za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).